

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az átörökített tartás**

1. Az átörökített tartás

Cső-Mária

Az őrszem nehéz csizmáinak kopogása lassan elenyészett a csarnok fémvázass visszhangjában. A levegő sűrű maradt az izzadságtól és az elfojtott rettegéstől. Alinda combjai görcsösen remegtek a hirtelen átvállalt túlterheléstől; a wattmérő mutatója lassan visszaállt a megszokott, gépies értékre, de a lány mellkasa még mindig szaporán emelkedett.

– Elment – suttogta Alinda, hangja szaggatott volt és vékony. – Sikerült.

A nagymama görcsösen kapaszkodott a fémkarfába, szürke orcáján verejtékcseppek csorogtak le a barázdákban. Nem csupán a fizikai kimerültség kínoztá, hanem a megaláztatás és a dermesztő félelem, amit a felügyelő fagyos tekintete hagyott maga után.

– Nem kellett volna megtenned... – nyögte ki az idős asszony, meg-megicsorduló ritmusban hajtva tovább a pedált. – A kolónián a szabály védi az életet. Ha elvisznek...

– Akkor mi marad belőlünk? – vágott közbe a lány fojtott indulattal. – Ha hagyom, hogy összeomolj? Emberek vagyunk még egyáltalán, vagy csak szerves üzemanyag a generátorokhoz?

János-G534 óvatosan oldalra pillantott, tekintetével a nagymamát keresve. A számsor mögött megbúvó férfi arca feszült volt a veszélytől, de a szemeiben megvillant a tiszta, tiltott melegség. Az a csendes gondoskodás, amit a hálózat törvényei kíméletlenül büntettek.

– Ember az, aki óvja a másikat – mondta János halk, szaggatott kiméertséggel. – Amíg félünk egymásért, nem csak alkatrészek vagyunk.

A nagymama ráemelte tekintetét, s a hideg csarnokban egyetlen pillanatra elcsendesült a csapágyak baljós zúgása.